

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 9Co/12/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119431385
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 05. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Huszár
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:6119431385.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Huszára a členiek senátu JUDr. Magdalény Florekovej a JUDr. Zuzany Posluchovej v právnej veci žalobkyne : V. H., narodená dňa XX.XX.XXXX, bytom B. XXX/XX, V., zastúpená Mgr. Vladimír Šárnik, advokát, so sídlom Rožňavská 2, Bratislava - Ružinov proti žalovanej: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova 2, Bratislava o zaplatenie úroku z omeškania 5 % ročne zo sumy 6.000,- €, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I č. k. 10C 24/2020-112, zo dňa 11.októbra 2021, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmeňuje tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyňi úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 6.000,- € odo dňa 25.03.2017 do dňa 31.10.2019 v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Žalobkyňa má voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala zaplatenia 5 % úroku z omeškania ročne zo sumy 6.000,- € odo dňa 25.03.2017 do dňa 31.10.2019 na tom skutkovom základe, že voči štátu si úspešne uplatnila nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. Súd žalobkyňi v pôvodnom rozhodnutí priznal nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, avšak nepriznal jej nárok na zaplatenie ročného úroku z omeškania z uplatneného nároku odo dňa podania žiadosti o predbežné prerokovanie nároku s odôvodnením, že ide o nárok, ktorý vzniká až jeho priznaním súdom v konaní. Rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 17.01.2017, č. k. 14Co/375/2013-133, ktorým bol definitívne nárok vo výške 6.000,- € žalobkyňi priznaný nadobudol právoplatnosť dňa 20.03.2017 a vykonateľnosť dňa 24.03.2017. Žalovaná priznanú nemajetkovú ujmu vo výške 6.000,- € vyplatila až 31.10.2019 a preto žalobkyňi vznikol nárok na ročný úrok z omeškania z priznanej nemajetkovej ujmy za obdobie od 25.03.2017 do 31.10.2019. Zároveň súd prvej inštancie rozhodol, že žalovanej nárok na náhradu trov konania nepriznáva.

1.1. Vo svojom rozhodnutí uviedol, že z obsahu pripojeného spisu Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 15C/173/2011 mal preukázané v podstate zhodne s tvrdením žalobkyne, že žalobou doručenou súdu dňa 15.12.2011 sa voči žalovanej s označením Slovenská republika zastúpená Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky domáhala nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v sume 6.000,- € spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 6 000 € za obdobie od 26.08.2011 do zaplatenia, ako aj nároku na náhradu trov konania. Okresný súd Bratislava I rozsudkom č.k. 15C/173/2011-71 zo dňa 19.02.2013 rozhodol tak, že žalovanú zaviazal zaplatiť žalobkyňi titulom nemajetkovej ujmy 1.000,-€ spolu s 9 % úrokom z omeškania ročne od 26.08.2011 do zaplatenia a zároveň zaviazal žalovanú na náhradu trov konania v prospech žalobkyne. Vo zvyšku súd žalobu zamietol. Krajský súd v Bratislave rozsudkom č.k. 14Co 375/2013-133 zo dňa 17.01.2017 zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalovanú zaviazal zaplatiť žalobkyňi titulom nemajetkovej ujmy sumu 6.000,- € do troch dní odo dňa

právoplatnosti rozsudku, vo zvyšku žalobu zamietol. Rozsudky nadobudli právoplatnosť dňa 20.3. 2017 a vykonateľnosť dňa 24.03.2017. Žalovaná Okresnému súdu Bratislava I dňa 16.05.2017 doručila dovolanie voči rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 14Co 375/2013-133 zo dňa 17.01.2017 a zároveň predmetným písomným podaním žalovaná požiadala aj o odklad vykonateľnosti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 14Co 375/2013-133, ktorým bola uložená žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 6.000,- €, ako aj trovy konania, v spojení s rozsudkom Okresného súdu Bratislava I č.k. 15C/173/2011- 71. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutím sp. zn. 4Cdo 207/2018 zo dňa 26.3.2019 odložil vykonateľnosť rozsudku Okresného súdu Bratislava I z 19.02.2013, č.k. 15C/173/2011-71 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 17.01.2017 sp. zn. 14Co/375/2013 do právoplatnosti rozhodnutia o dovolaní žalovanej (znenie výroku uznesenia NSSR). Predmetné rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 29.03.2019. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom sp. zn. 4Cdo 207/2018 zo dňa 25.09.2019 dovolanie žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, zo dňa 17.01.2017 sp. zn. 14Co 375/2013 zamietol. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nadobudol právoplatnosť dňa 23.10.2019.

1.2. Po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 226 , § 232 ods.1, 2, § 444 ods.1 C.s.p., § 517 ods.1, 2 Občianskeho zákonníka, keď v prejednávanej veci námietku žalovanej, že súdu bráni v konaní prekážka veci rozhodnutej vo vzťahu k právoplatnému skončeniu konania vedeného Okresným súdom Bratislava I sp. zn. 15C/173/2011 vyhodnotil ako nedôvodnú. Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 14Co 375/2013-133 zo dňa 17.01.2017, ktorým zmenil rozsudok prvoinštančného súdu, priznal žalobkyni nárok na náhradu nemajetkovej ujmy a nárok na zaplatenie ročného úroku z omeškania zo žalovanej sumy zamietol z dôvodu, že bolo judikované, že povinnosť zaplatiť náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vzniká povinnej osobe až na základe súdneho rozhodnutia, v ktorom je určená doba plnenia a až uplynutím takto určenej doby plnenia sa povinná osoba dostáva do omeškania s plnením priznaného peňažného nároku. Súd prvej inštancie žalobu ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietol z dôvodu, že žalovaná - správne označená v žalobe Slovenská republika zastúpená Ministerstvom vnútra SR sa so zaplatením priznaného nároku sumy 6.000,- € titulom náhrady nemajetkovej ujmy, ktorú bola povinná zaplatiť žalobkyni v zmysle právoplatného rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 14Co 375/2013-133 zo dňa 17.01.2017, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 20.03.2017 a vykonateľnosť 24.03.2017, do omeškania dostať nemohla a to z dôvodu, že Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol právoplatným uznesením sp. zn. 4Cdo 207/2018 o odklade vykonateľnosti predmetného rozsudku. Žalovaná návrh na rozhodnutie o odklade vykonateľnosti predmetného rozsudku podala spolu s dovolaním. Žalovaná využila legitímny procesný prostriedok. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo 207/2018 zo dňa 25.9.2019, ktorým bolo zamietnuté dovolanie žalovanej bol žalovanej doručený dňa 23.10.2019, ktorým dňom v týždni bola streda. Na účet žalobkyni bola pripísaná suma titulom vyplatenia nemajetkovej ujmy žalovanou na účet dňa 31.10.2019 (štvrtok nasledujúceho týždňa).

1.3. Prvoinštančný súd zároveň uviedol, že v zmysle citovaného ustanovenia § 226 C.s.p. právoplatnosť rozsudku je vlastnosť súdneho rozhodnutia, ktorá spôsobuje jeho záväznosť a zásadnú nezmeniteľnosť. Právna teória rozoznáva tzv. formálnu právoplatnosť, ktorá sa prejavuje v tom, že rozhodnutie nie je možné napadnúť riadnym opravným prostriedkom (odvolaním) a tzv. materiálnu právoplatnosť, ktorá spočíva v nemožnosti druhý krát rozhodnúť v už právoplatne rozsúdennej veci (§ 230 C.s.p. - tzv. prekážka res iudicata). Doručené rozhodnutie nadobúda právoplatnosť márnym uplynutím lehoty 15 dní na podanie odvolania. Ďalšou vlastnosťou rozhodnutia je podľa ustanovenia § 232 ods. 1 C.s.p. vykonateľnosť rozhodnutia, ktorú zákon spája iba s takými rozhodnutiami, ktoré ukladajú povinnosť plniť. Je to teda vlastnosť súdneho rozhodnutia, ktorá spôsobuje, že povinnosť uloženú v rozhodnutí možno priamo a bezprostredne vynútiť zákonnými prostriedkami (§ 232 ods. 1 C.s.p.). Rozsudky na plnenie nadobúdajú vykonateľnosť márnym uplynutím lehoty na plnenie, ktorá je v zmysle § 232 ods. 3 C.s.p. 3 dni odo dňa nadobudnutia právoplatnosti - vykonateľnosť rozsudku je teda naviazaná na jeho právoplatnosť, ak zákon neustanovuje inak. Dovolanie je jeden z mimoriadnych opravných prostriedkov, ktorým možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí a to v zákonom taxatívne vymedzených prípadoch. Mimoriadnosť dovolania spočíva v tom, že sa ním dovolateľ domáha prieskumu už právoplatného, prípadne už aj vykonateľného rozhodnutia odvolacieho súdu vo veci - teda po tom, ako bola dovolateľova vec už posúdená dvomi súdnymi inštanciami. V určitých výnimočných prípadoch však môže nastať situácia, čo aj nastala v prejednávanej veci, kedy právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu stratilo vlastnosť vykonateľnosti počas konania o dovolaní v dôsledku procesného postupu odvolacieho súdu, ktorý vyhovel návrhu žalovanej, ako dovolateľky, na odloženie vykonateľnosti napádaného rozhodnutia vydaného Krajským súdom v Bratislave, v zmysle ktorého bola žalovaná zaviazaná

žalobkyni zaplatiť sumu 6.000,- € titulom náhrady nemajetkovej ujmy, v lehote troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. Dovolací súd postupoval v zmysle citovaného ustanovenia § 444 C.s.p. a na návrh žalovanej odložil vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia z dôvodov hodných osobitného zreteľa. Účelom inštitútu odkladu vykonateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu napadnutého dovolaním je ochrana dovolateľa pred nepriaznivými účinkami tohto rozhodnutia - napríklad vznikom škody. V prejednávanej veci existovala hrozba nenapraviteľnej, alebo ťažko napraviteľnej ujmy. Išlo o prípad s vysokou pravdepodobnosťou možnosti, že napadnuté právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu v dôsledku podaného dovolania žalovanou mohlo byť zrušené, pričom následky tohto rozhodnutia by po poskytnutí priznaného plnenia žalobkyni žalovanou vyvolalo ďalší spor o vrátenie poskytnutého peňažného plnenia medzi stranami sporu. Podľa judikatúry Najvyššieho súdu SR platí, že dovolací súd nariadi odklad vykonateľnosti, alebo právoplatnosti napadnutého rozhodnutia v prípadoch, keď možná ujma hroziaca v prípade neodloženia vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia na strane toho, kto o odklad žiada, prevyšuje do úvahy prichádzajúcu ujmu opačnej procesnej strany (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 28. 9. 2020, sp. zn. 4Obdo/53/2020). Uznesenie, ktorým dovolací súd návrhu na odklad vykonateľnosti vyhovie, je záväzný voči všetkým subjektom zúčastneným na realizácii napadnutého rozhodnutia. Návrh na odklad vykonateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu je zo svojej podstaty koncipovaný ako prostriedok ochrany dovolateľa pred nepriaznivými dôsledkami napadnutého rozhodnutia.

1.4. O náhrade trov konania rozhodol súd prvej inštalcie v zmysle § 255 ods.1, § 262 ods.1 C.s.p. a úspešnej žalovanej vo vzťahu k žalobkyni, ktorá úspech v konaní nemala nárok na náhradu trov konania nepriznal z dôvodu, že v konaní žalovanej trovy konania v súvislosti s vedením konania nevznikli.

2. Proti tomuto rozsudku podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobkyňa, ktorá žiadala aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil a jej žalobe v celom rozsahu vyhovel. V odôvodnení súd prvej inštalcie uviedol, že Najvyšší súd SR uznesením odložil vykonateľnosť rozsudku, ktorým bola istina priznaná, pričom účelom inštitútu odkladu vykonateľnosti je chrániť dovolateľa pred nepriaznivými účinkami dovolaním napadnutého rozsudku, ktorá skutočnosť bola dôvodom pre zamietnutie žaloby. Žalobkyňa namietala, že súd prvej inštalcie nerozlišoval medzi procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi účinkami odkladu vykonateľnosti a nezohľadnil tiež predbežnú povahu odkladu vykonateľnosti. Odkladom vykonateľnosti nestráca dovolaním napadnutý rozsudok svoje hmotnoprávne účinky, dovolateľ je iba počas jeho trvania chránený pred výkonom exekúcie, nie však už pred jej nariadením. Odklad vykonateľnosti totiž nie je dôvodom na zastavenie exekúcie, ale iba na jej odklad (§ 61 h ods. 1 h) zákona č. 233/1995 Z.z.). Pomínutím účinkov odkladu pomíne aj ochrana dovolateľa pred výkonom exekúcie a na dovolateľa plnom rozsahu dopadnú dôsledky jeho omeškania, vrátane omeškania zapríčineného jeho jalovou súdivosťou. Pokiaľ súdivý dlžník s dovolaním neuspel, nie je dôvod, aby dôsledky jeho nerozumnej súdivosti v podobe úrokov z omeškania nedopadli na súdivého dlžníka, ale dopadli na veriteľa v podobe straty potenciálneho úžitku z omeškanej istiny dlhu, ktorú majú kompenzovať práve úroky z omeškania. Odklad vykonateľnosti vydaný na ochranu dovolateľa zanikne zamietnutím dovolania a na účely hmotnoprávne sa považuje za nikdy nevydaný. Výklad, ktorý prezentoval súd, je tak popretím zmyslu a účelu právnej úpravy úrokov z omeškania aj odkladu vykonateľnosti a predstavuje úplnú rezignáciu na atribút spravodlivosti. Záverom uviedla, že prvoinštančný súd bol pritom pri aplikácii svojho právneho názoru ešte aj nedôsledný. Splatnosť istiny nastala dňa 24.03.2017, úhrada bola vykonaná dňa 31.10.2019. Odklad vykonateľnosti však trval iba v období od 29.03.2019 do 23.10.2019. Aj keby sa teda odkladu vykonateľnosti priznali nepominuteľné hmotnoprávne účinky, žalovaná bola stále v omeškani v období od 25.03.2017 do 28.03.2019 a od 24.10.2019 do 31.10.2019.

3. Žalovaná nevyužila svoje právo a vyjadrenie k odvolaniu žalobkyne nepodala.

4. Odvolací súd preskúmal a prejednal vec v rozsahu podaného odvolania v zmysle § 379 a § 380 ods. 1 C.s.p. (t. j. v celom rozsahu) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (rozsudok bol odvolacím súdom verejne vyhlásený podľa § 378 ods. 1 a § 219 ods. 3 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne je dôvodné.

5. Podľa § 517 ods. 1 veta prvá Občianskeho zákonníka dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškani.

5.1. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

5.2. Podľa § 444 ods. 1 C.s.p. dovolací súd môže na návrh odložiť vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa.

6. Súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav veci, ktorý nebol ani medzi stranami sporu sporný (pozri odsek 1.1.), ale dospel na základe tohto skutkového stavu k nesprávnemu právnemu záveru ak žalobu ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietol z dôvodu, že žalovaná sa so zaplatením priznaného nároku sumy 6.000,- € titulom náhrady nemajetkovej ujmy, ktorú bola povinná zaplatiť žalobkyni v zmysle právoplatného rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 14Co 375/2013-133 zo dňa 17.01.2017, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 20.03.2017 a vykonateľnosť 24.03.2017, do omeškania dostať nemohla a to z dôvodu, že Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol právoplatným uznesením sp. zn. 4Cdo 207/2018 o odklade vykonateľnosti predmetného rozsudku.

7. V prejednávanej veci bola s ohľadom na obranu žalovanej rozhodujúca otázka vplyvu podania návrhu na odklad vykonateľnosti rozsudku na plnenie podľa § 444 C.s.p. a odklad jeho vykonateľnosti do rozhodnutia o dovolaní na omeškanie žalovanej so súdom právoplatne uloženou povinnosťou na peňažné plnenie v prospech žalobkyne.

8. Podľa názoru odvolacieho súdu treba vychádzať z charakteru a účelu inštitútu omeškania i inštitútu odkladu vykonateľnosti právoplatného rozsudku. Omeškanie dlžníka (mora debitoris) je inštitút hmotného práva, upravený predovšetkým v Občianskom zákonníku (§ 517 a nasl.) a v Obchodnom zákonníku. Účelom omeškania je s ohľadom na jeho následky (možnosť odstúpenia od zmluvy, povinnosť platiť úroky/poplatky z omeškania, zodpovednosť za škodu a i.) pôsobiť preventívne a motivačne na dobrovoľné plnenie povinností v zmysle zásady pacta sunt servanda. Naproti tomu odklad vykonateľnosti rozhodnutia súdu je procesný prostriedok. Účelom odkladu vykonateľnosti je zabrániť vykonaniu exekúcie tam, kde by mohol byť zmarený účinok rozhodnutia o opravnom prostriedku (predchádzať vzniku bezdôvodného obohatenia pre prípad zrušenia právoplatného a vykonateľného rozhodnutia súdu). Z uvedeného porovnania je podľa názoru odvolacieho súdu zrejmé, že na existenciu omeškania dlžníka (žalovanej) nemôže mať vplyv prípadný odklad vykonateľnosti. Pozitívne právo s takýmto následkom nepočíta. Je vecou a zodpovednosťou právoplatne zaviazanej žalovanej, či sa rozhodne podať mimoriadny opravný prostriedok bez toho, aby podľa vykonateľného rozhodnutia súdu poskytla plnenie, na ktoré bola zaviazaná a príp. podá i návrh na odklad jeho vykonateľnosti, hoci musí počítať s možnosťou, že v konaní o mimoriadnych opravných prostriedkoch nedosiahne úspech.

9. Odvolací súd z vyššie uvedených dôvodov a to z dôvodu neprávneho právného posúdenia veci zmenil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 388 C.s.p. tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 6.000,- € odo dňa 25.03.2017 do dňa 31.10.2019 v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Výška úroku z omeškania je ustanovená § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., podľa ktorého je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. K rozhodnému dňu táto úroková sadzba bola vo výške 0 %, preto sadzba úroku z omeškania predstavuje 5 % ročne.

10. O náhrade trov konania odvolací súd rozhodol v zmysle § 396 ods. 2 C.s.p. podľa ktorého ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie a v súlade s § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p.. Žalobkyni ktorá mala v konaní plný úspech, priznal odvolací súd voči žalovanej nárok na náhradu trov konania na súde prvej inštancie i odvolacieho konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania v zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

11. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zákonov, § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods.1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods.1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods.2 C.s.p.).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého prvej inštancie,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého prvej inštancie,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého prvej inštancie (§ 429 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods.1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods.2 C.s.p.).